

[Krag.]

Sikkert har han jo handlet i god Tro. Men det er beklageligt for ham, synes jeg, at denne Lovhjemmel ikke er saa aabenbar og saa klar, at det er ham muligt at bringe ogsaa andre til at faa Øje paa den.

I øvrigt vil jeg sige til den højtærede Regering, at jeg jo kun har været inde paa dette Spørgsmaal i Forbindelse med hele Valutasagens Gang i de Dage, da den var til Behandling. Jeg har her i Tinget givet en Redegørelse for hele den Raadvildhed, som prægede den høje Regering i de Dage, da disse Afgørelser skulde træffes, ind under hvilke ogsaa Guldudførselsforbudet gik, en Redegørelse, som i hvert Tilfælde indtil dette Øjeblik staaar uimodsagt, og som konkluderede i dette, at den statsministerielle Paastand om, at denne Regering havde handlet uden Vaklen, maalt bevidst paa den samme faste Linie under hele denne Sags Udvikling, aldeles intet havde med det faktiske at gøre.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var saa elskværdig at rette nogle Ord til mig i Anledning af min Tale forleden Dag her under Finanslovbehandlingen. Det ærede Medlem citerede nogle Ord, som jeg havde udtalt, og som efter det ærede Medlems Mening viste, at jeg havde næret Haab om, at der overhovedet intet skulde ske, fordi jeg havde appelleret til Regeringen om at sætte sig i Virksomhed i denne Sag. Jeg kan slet ikke forstaa, hvordan det ærede Medlem kan faa det ud af en kraftig, en virkelig energisk Henstilling til Regeringen, at denne Henstilling var Udtryk for Haabet om, at intet vilde ske. Nej, den var netop Udtryk for Haabet om — selv om jeg indrømmer, at dette Haab ikke i Begivenhederne, som gik forud, var underbygget i synderlig Grad —, den var dog Udtryk for Haabet om, at det dog skulde lykkes at raabe Regeringen op, at faa den til at gaa ind i Forhandlinger, hvis Resultat ikke maatte blive en ren og skær Understøttelsesordning for en stor og talstærk Kreds af selvstændige erhvervsdrivende indenfor vort bærende Erhverv. Nu siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at der var jo fra Regeringens Side vist stor Imødekommen og Overbærenhed overfor Venstre i Sommerens Løb, stor Langmodighed, var vist det Udtryk, det ærede Medlem brugte. Ja, det ærede Medlem ser jo tidt med besynderlige Øjne paa de faktiske Forhold; thi de laa dog saaledes, at det, som Regeringen krævede gennem sit Kriseforslag, saaledes som det var formet i Sommer og for øvrigt ogsaa saaledes, som det nu er gennem-

ført, var, at der skulde etableres en Ud- deling i Flæng til trængende og til ikke trængende indenfor Landbruget, uden at denne Understøttelsesuddeling overhovedet fik nogen som helst Betydning for de Forhold, som er bestemmende for Krisen, Forhold, om hvilke det gælder, at vi er uden Indflydelse paa somme, men ganske afgjort har en væsentlig Indflydelse paa andre. Endvidere et Understøttelsesforslag for arbejdsløse, som stærkt var bekæmpet af Oppositionen i det høje Ting i forrige Rigsdags- samling, stærkt var bekæmpet af Flertallet i det andet høje Ting, og som gennem alle parlamentariske Stadier lige op til Fælles- udvalg havde mødt Modstand og derfor var bortfaldet. At der gennem disse to Forslag skulde være vist en særlig Imødekommen- hed overfor Venstre eller vist os en særlig Langmodighed — ja, jeg vil sige, for at forstaa dette skal man have den Splint af Troldspejlet i Øjet, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, desværre for ham, render rundt med.-

Og ser vi paa Dækningsreglerne, saa var der, som det jo allerede er nævnt ad- skillige Gange her i dette høje Ting, stillet Forslag om, Dækningsregler, som man paa Forhaand burde vide vilde møde energisk Modstand fra mere end een Side her i dette høje Ting. Man kendte de hidtidige to Oppositionspartiets Stilling til Sabotagen af Militærordningen af 1922. Den har man mødt Aar efter Aar, naar man har stillet Forslag om Ødelæggelse af denne Ordning gennem Besparelser paa Finansloven. Man kendte ogsaa de to hidtidige Oppositions- partiets Stilling overfor den Tilbagevenden til den Formueskatteordning, som vi havde indtil 1928, som var krævet af Regeringen. Det var det, som fandt sit Udtryk, mere træffende end egentlig smukt, i „Politiken“ i sin Tid, da den skrev, at nu skulde Venstre tvinges til „at afsværges Fortidens Dumheder og vende sig til sit eget Spy“.

Det er denne Optræden overfor os, som nu i det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Fantasi bliver til særlig Imøde- kommenhed, til Langmodighed, og hvad andre smukke Ord der kan knyttes dertil.

Vi fra Venstres Side kunde virkelig ikke, forinden Finanslovbehandlingen var afbrudt og hele Bagværket, som var Re- sultatet af den hede Ovn i de nærmest fore- gaaende Dage, afløredes for Tingets Med- lemmer, ane det mindste om, at et stort Parti her i dette Ting var rede til at gaa den Canossa-Gang, som man havde stillet Krav om allerede for Maaneder tilbage. Krav, som var blevet afvist. Vi kunde virkelig ikke have